

DE LANDSFLYKTIGE

EN BERÄTTELSE FRÅN TVÅ VÄRLSDELAR

A. CONAN DOYLE.
Översättning från engelskan

(Forts.)
Det var ej att undra på, att amerikanaren blef orolig öfver den verkliga, som hade berättelse förorsakat. Hans lugna fröga natur var ur stånd till att fatta de hastiga, våldsamma förändringar, som föregingo hos den betygade fransmannen. De Catinat, som befräat sig från sina band innan han lagt sig, sprang omkring i cellen svängande med armarna, och hans skugga dansade på väggen bakom honom. Fantastiskt i månneken. Slutligen kastade han sig i kamraternas armar med en skur af tacksagelser, lof- ord och biften, klappande och omfamnande honom.

— Ack, om jag blott kunde göra någonting för er! utropade han. Om jag kunde göra någonting för er!

— Det kan ni. Lagg er ner på halmen och sof.

— Att tänka, att jag hänade er! Ni har nu fått er hämd!

— För Guds skull lagg er ned och sof. Till hufvudet af öfvertalning för- mätte han sin följelagare att lägga sig och strödde litet halm öfver honom i stället för täcke. De Catinat var uttrötta af dagens händelser, och den sista reaktionen tycktes hafva uttömt hans återstående krafter.

Hans ögonlock slöts sig, hufvudet sjönk djupt ner i halmen och det sista han minde var, att den outtröttliga amerikanaren satt med boken i kors och karfve friskt med sin knif på den ena träklubben.

Så trött var den unge gardesofficeren, att det var långt lidet på dagen, och solen sken in från en molnfri himmel, innan han vaknade. Insekt, som han var i halm med fångelsets grofva hvalfågar öfver sig, sträddes han ett ögonblick häpet omkring sig. Snart rusade han likväl upp och påminde sig hvad som händt, hans beskickning, bakhölet och tillfångagandet. Hans kamrat, som slumrat i ett hörn, vaknade vid hans första rörelse med knifven i hand och kastade en olycksbådande blick mot förran.

— Jassa, det är ni, sade han. Jag trodde, att det var mannen.

— Har någon varit in här?

— Ja. De brukte hit på brödkorvet och en kruka vatten i daggringningen, just då jag amnade lägga mig.

— Sade han någonting?

— Nej. Det var den lille svartie. Simon kallade de honom.

— Ja, just den. Han hade ner sakerna och gick strakt. Jag tänkte, att om han komme igen, så skulle vi tvunga honom att stanna.

— Och sedan?

— Han skulle tala om, hvar vi befinner